

KRITIKA

Neznosna lahkost kritike

ODER

Cristina Clemente:
Družinski parlament.
 Režija Primož Ekart,
 MGL.

●● 10.1.2017

Pia Brezavšček

Komedija *Družinski parlament* v režiji **Primoža Ekarta** kljub družbenosatiričnim ambicijam besedila katalonske avtorice **Cristine Clemente** v svoji lahkotnosti ni nasitila pričakovanj, ki spadajo k »velikim«
 premieram, četudi v olajševalno okoliščino lahko navedemo, da so jo zaradi bolezni v ansamblu na veliki oder preselili z malega.

Ideja igre je razmeroma preprosta – pokazati na absurde demokratičnega parlamentarizma na pomanjšani skali, v štiričlanski družini, kjer se korupcija, demagogija, praznost retorike, pritiski in krivice še posebno očividno in zato komično napihnejo. Demokratična oblast ni nič drugega kot s plaščem enakopravnosti zamaskiran patriarhalni absolutist. To zelo klasični oče Albert v izvedbi **Jožefa Ropoše** v sicer kar se da liberalizirani, celo karikirano newagerski družini (pri čemer izstopa mama Marta v vlogi **Tanje Dimitrievske**) dobro utelesi. Ko se oblast ob mehkem prevratu, ki ga sproži polnoletna hčerka Ana (prepričljiva **Lena Hribar**), ki zase izterja izstop iz nedoletnosti in pravico do predsedniške kandidature (sicer ob zunanji pomoči, kar neogibno pomeni tudi izgubo avtonomije), zamenja, se zamenja tudi sistem. Ta zdaj temelji na zmanjševanju administrativnih formalizmov ob povečani svobodi, ki pa predvideva »zdravorazumsko«
 odgovornost do skupnosti, torej zaupanje v altruistično naravo posameznika, da privilegijev zase ne bo

izrabljaj na škodo drugih.

Glej ga zlomka, nekakšen »demokratični socializem«
 torej. Ta se ob sebičnih oportunističnih družinskih članih, kakršen je tudi 24-letni, v udobju hotela Mama živeči sin Riki (**Jernej Gašperin**), ki pokaže kar nekaj (preračunljivega, zakajene-ga, z dolgočasnega, razvajenega) značaja, seveda sprevrže. Komedija zelo stereotipno in skrajno tako ureditev pripelje do hakeljca permisivnosti, ki rezultira v vsesplošnem kaosu. Sporočilo potemtaka ni nič drugega kot to, da sta obe opciji, obstoječa in prevratniška, slabi, a če že lahko izbiramo, vendarle izberimo preverjeno opcijo vladavine očeta, ker nedoletne pubertetnice na oblasti res nimajo kaj iskati in tja tako ali tako niso prišle po lastni zaslugi. Faktor tujega, zunanjskega, a v tem primeru prej kot »begunca«
 nemškega kreditodajalca pripade Wolfgangu, Aninemu fantu (**Domnu Valiču** se nemški naglas ne posreči vedno najbolje). Med notranjimi zdrahami se seveda sam povzpne na oblast in pokaže, da je vsakršna avtonomija kljub demokratičnosti farsa, saj resnična oblast stoji na finančnem temelju in jo od zunaj spodjeda.

Pisana igrice v barvah mavrice razlik liberalne demokracije (takšni, pisani, sta tudi kostumografija **Belinde Radulović** in krpasta scenografija **Damirja Leventića**) je bolj kot zgovorna klepetava. Ne govori nič drugega kot zdravorazumske splošnosti. To, kar že vsi vemo. Seveda je komičnost ravno v splošnosti in stereotipih, a tak smeh lahko tudi utiša kakšen resnejši razmislek, in zaduši kakšno akcijo, »saj se tako ali tako nič ne da – haha«. Zares simpatičen moment, pri katerem nam postane jasno, da se režiser zaveda tega paradoksa, nastopi pri repliki, kjer se Wolfgang poleg nosilne stene ustraši podreti še eno steno, in sicer četrto. x

Komedija Družinski parlament v režiji Primoža Ekarta kljub družbenosatiričnim ambicijam besedila katalonske avtorice Cristine Clemente v svoji lahkotnosti ni nasitila pričakovanj, ki spadajo k »velikim« premieram. 📷 Peter Uhan